

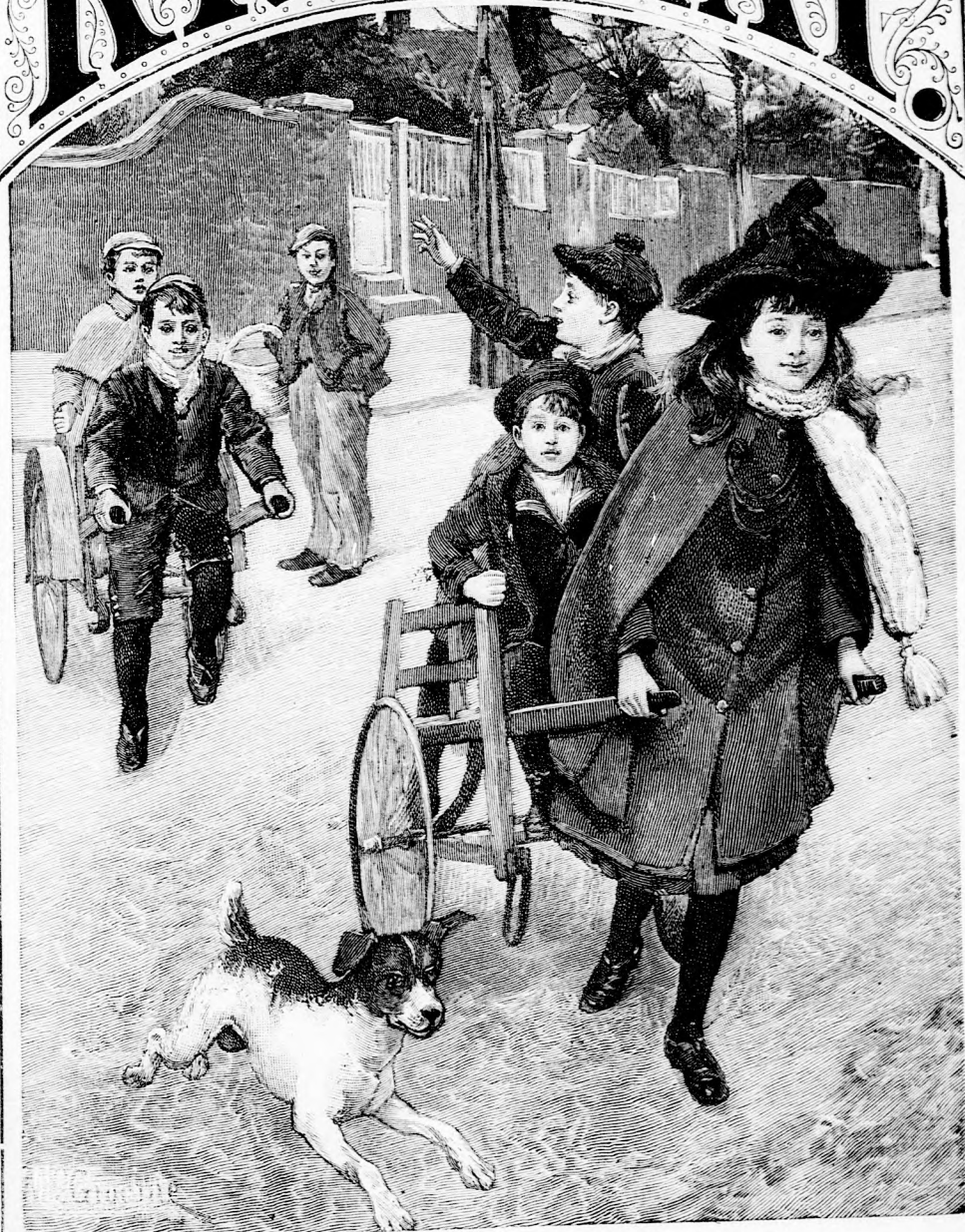
M.

esen
nem
d a
nél
k a
dre.
eges
agy
köz-

ikla
kát
alan
tak,
be
inat

odor,
bert,
D-ből
arom
Ami
zlen-
Ele-
nepe-
kitü-
s. —
rtam
k. —
jobb
meg
vagy
egy
tied,
ptam,
erson
felad-
ársai-
tjára.
N. N.
nyá-
nem
rejt-
e, de
nem
Csak
radt a
ka s
Több

ISRAEL

A VERSENYFUTÁS. (Lásd a 374. lapon.)

XLI. kötet, 24. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. december 13-án.

A KIS BÁRÓ TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Vége.)

KIS beszélgetés ugyancsak hosszúra nyult s Elemér és Bénike aggódó szorongással lesték, mi lesz a vége. Először is az lett belőle, hogy behívták Bénikét. Apja oda állította maga elé és komolyan, de jósággal kérdé:

— Kedves fiam, mondd csak, mit kívánsz jobban: azt-e, hogy ezentul az apáddal élj együtt, vagy pedig azt, hogy itt maradj Elemér báró urfinál? Jól gondold meg és felelj egészen őszintén.

Már azt Bénike mindig megtette, hogy őszintén és bátran kimondta, amit gondolt. Most meg erre a kérdésre igen hamar kész volt a felelettel, mert így szólt:

— Így is, úgy is nagyon rosszul volna. Én azt szeretném, ha kedves apám is itt volna és együtt lehetnék apámmal is, meg Elemérrel is.

Az öreg báróné is, meg Erős ur is kissé elmosolyodtak, mert Bénike ekkép nagyon kereken megmondta, mi volna az igazán jó. Kiküldték s ekkor az öreg báróné így szólt:

— Lássá, Bénike is azt mondta, amit én. Nagyon elszomorítjuk ezeket a jó fiukat, ha elválasztjuk őket egymástól. Csak úgy lehetne a bajon segíteni, ha ön vissza költöznék ide a régi, igazi hazájába, még pedig éppen ide, a mi falunkba.

— Hm! Csakhogy ez nem olyan könnyü. Nekem ott a tengeren túl nagy jó-

szágom van, azt nem hagyhatom. És egyedül sem akarok ott élni az idegenek közt. Anyámat már úgy is hiába hívtam, hogy jöjjön velem, azt mondja, ő már nagyon öreg, nem hagyja el azt a földet, amelyen született és élt, itt akarja leélni öreg napjait. Hát a fiamat se vihessem magammal?

— Nem bizony. Most már nem az én kis unokám kedvéért mondom . . . lehet, hogy az csak gyerek-szeszély és előbb-utóbb minden esetre elmulik. De abból, amit ön a maga dolgairól elmondott, azt látom, hogy nagy adósa az édes anyjának, kinek régente sok szomorú órát okozott. Nos, ezt tegye jóvá. Bénikét a nagyanyja is bizonyosan nagyon fogja szeretni, öröme lesz benne öreg napjaira. Tudom magamról, én is úgy vagyok. Legyen Bénike együtt a nagymamával és ön — ön talán majd idővel szintén rágondolja magát, hogy végkép visszatér azokhoz, akik szeretik. Vagy legalább meglátogatja őket és majd később, ha a fia már felnőtt ember lesz, ám akkor vigye magával.

Látszott az apa arczán, hogy ez a beszéd nagy szöveget ütött a fejébe. Elgondolkozott, majd meg így szólt:

— De hát aztán hogy is volna az? Ha a fiamat elviszem a nagyanyjához . . . jól van . . . igaza van a bárónénak, ezzel a vigasztalással tartozom neki . . . de a kis Elemér bárónak az már jóformán mindegy, hová viszem el kis pajtását.

— Nem úgy van az. Gondoltam én valamire, hogy mindnyájan meg legyenek elégedve. Csak egy kis jóakarattal kell hozzá.

Sokáig t
mikor elkés
járt hivatta
sokáig. Ele
nyakába a m
apjának is.

— Jaj,
milyen jó é
hogy megcsi
szaladok B
kertben.

Szaladt i
masan kiált

— Bénik
radsz! És

Ebből B
azt, hogy i
kevésbé.

— Hát
apám is?

— Nem.

nagymamá
kem is lesz
kis baj les
olyan nagy
geren is tu

— De h
mi a baj?

— Mond

mamácska
meg, hogy
világba, de
mikor bizon
dig te itt n
pedig itt a
vette a na
tudod, aho
lakni a na
nagyon k

Sokáig tanácskoztak még aztán s mikor elkészültek, a nagymama mindjárt hívatta Elemért és vele beszélt sokáig. Elemér pedig ujjongva borult a nyakába a nagymamának is, de a Bénike apjának is.

— Jaj, aranyos édes nagymama, milyen jó és okos vagy te! Tudtam én, hogy megcsinálod, ha én kérlek! De most szaladok Bénikéhez, aki ott busul a kertben.

Szaladt is és már messziről diadalmasan kiáltá:

— Bénike! Nem visznek el! Itt maradsz! És neked is lesz nagymamád!

Ebből Bénike megértette a legfőbbet: azt, hogy itt marad, de a többit annál kevésbbé.

— Hát hogy lesz? Itt marad édes apám is?

— Nem, ő nem marad, de eljön a nagymamád. Ugy-e nagyszerű lesz? Nekem is lesz nagymamám, neked is. Egy kis baj lesz ugyan... no, de az nem olyan nagy, mintha az óperenciás tengeren is tul volnál.

— De hát mondd már, mi lesz? És mi a baj?

— Mondom, nem éppen nagy baj. Nagymamácska és a te atyád abban egyeztek meg, hogy atyád vissza megy az idegen világba, de majd ellátogat haza és valamikor bizonyosan végkép is hazajön. Addig te itt maradsz a nagymamádnál, még pedig itt a mi falunkban. Atyád megvette a nagymamától az alsóházat... tudod, ahol a tisztartó lakik. Ott fog lakni a nagymamád és te is vele. Az nagyon közel van, csak a kertünkön

kell keresztül menni. És ott lesz a háznál is szép kertecskétek, aztán mégis mindig együtt leszünk vagy én megyek hozzátok, vagy te jössz hozzánk... ugy-e jó lesz?

Persze hogy Bénike nagyon jónak találta, ámbár azt nem igen tudta megérteni, hogy apja is mért ne maradhatna mindjárt itt, mikor abban a szép házban mindnyájan bőven elférnének. Dehát majd eljön legalább látogatóba. És most már ha nem is kastélyban, de legalább a maguk házában fog Bénike lakni és olyan nagymamával, aki igazi nagymamája, akit szabad ezen a néven szólítania. És azért Elemér is itt lesz. Hanem persze, így már abból semmi sem lesz, hogy az Elemér inasa legyen.

— Jaj te oktondi Bénike, szólott Elemér nevetve. Hiszen az ugysem lehetett volna, azt én nem engedtem volna meg, hogy akit testvéremnek fogadtam, az inasam legyen. De most még ugysem lehetne, mert nem vagy te szegény árva fiú, az apád talán még gazdagabb, mint mi.

Ezzel Bénike, az igazat megvallva, nem sokat törődött. Mert ő eddig még jóformán semmit sem tudott arról, mi a szegény, mi a gazdag. Az ő legnagyobb gondja most az volt, milyen az ő nagymamája? Fogja-e szeretni?

— Hogyne? biztatta Elemér. Majd meglátod nem sokára. Atyád holnap oda utazik hozzá és elrendezi a dolgot, hogy mentül hamarabb ide költözhessek. Nekünk pedig az alatt sok dolgunk lesz, mert hamar be köll rendezni a házat, hogy a nagymamád mindent szépen készen találjon.

Bénike nem igen bizott magában, hogy ebben a munkában ő valami sokat segíthessen. Persze, nem is bízták azt reá, de még Elemérre sem. Már a kedves Viola, aki nagyocska leány volt és mindezeket a dolgokat örömmel hallotta, inkább kezére járt az öreg bárónénak, aki maga gondoskodott róla, hogy a Bénike nagymamája csakugyan mindent szép rendben találjon. Viola járt el a szomszéd városba mindenféle bevásárlásra s ilyenkor Elemér is rendesen elkísérte, mert neki is nagy öröme telt benne, hogy a Bénike nagymamájának mindenben a kedvére legyenek. Együtt jártak és vásárolgattak tehát a boltokban, megrendelték, átvették a sokféle portékát, melyet az öreg báróné följegyzett. (Lásd a képet a 376—377. lapokon) és mindig tele rakott kocsival tértek haza. Otthon pedig elmutogatták aztán Benikének a sok szép vásárfiát.

Egy hét sem telt bele, már a Bénikeék háza tökéletesen be volt rendezve, jöhetett a nagymama.

Jött is pontosan azon a napon, amelyet fia, a Bénike apja előre megmondott. Nagy kíváncsisággal várták mindnyájan, de legfőképp a két fiú. Bénike azon tündökölt, vajjon az igazi nagymamája is olyan komoly és szigorú lesz-e, mint az a méltósággal teljes öreg báróné, aki bármilyen jó és nemes volt is hozzá, mégsem volt igazi nagymamája neki, mint volt Elemérnek, akit dédelgetett, kényeztetett s akinek még duzzogni és makranczoskodni is szabad volt. De Elemér is kíváncsi volt, mert ő meg titkon szinte féltékenykedett, hogy hátha Bé-

nike nagymamája még különb lesz az övénél.

Hát az lett belőle, hogy mikor megjött a nagymama, mindenki meg volt vele elégedve. Nem volt sem olyan, mint az öreg báróné, sem olyan, a milyennek akár Bénike, akár Elemér hitte; hanem volt egy igen szelid, kissé bánatos képű, galambösz kedves öreg nagymama. Meglátszott rajta, hogy sokat busult, szomorodott, de most már boldog és elégedett, mert megtalálta a fiát és az unokáját, nem éli többé elhagyatottan, szeretetlen magányban öreg napjait.

Ott voltak a szépen berendezett házbau mindnyájan, még az öreg báróné is, mikor a nagymama és Bénike apja megérkeztek. Hamar megvolt az ismeretség és barátság és úgy látszott, hogy mindnyájan nagyon meg vannak elégedve. Csak éppen egy volt köztük, aki néha elkomolyodott, ez pedig Eröss Bertalan ur volt. És jó öreg anyja látta is ezt, meg is kérdezte az okát.

— Nincsen semmi bajom, jó anyám, felelé Eröss ur. Legalább nem olyan, hogy busulniok kellene miatta. Csak arra gondoltam, hogy ime mindenkinek teljesült a kívánsága, mindenki meg van elégedve, csak én megyek vissza egymagam messze idegenbe és nem lesz mellettem senki azok közül, akik szeretnek s a kiket én szeretek.

— Igaz, de talán majd segíthetsz ezen a bajon. És ha igazán szereted öreg anyádat, kis fiadat és szereted ezt a földet, mely a te hazád, majd meg is teszed, amit várni fogunk mindig. Ne válass sokáig, mert én öreg vagyok, a fiadnak pedig szüksége van reád. Eddig volt testvére, áldott, nemes

lelkű fiú; de az mégsem kinek egész itt vagyok én Isten kezébe mithatok. A mellette.

Másnap n elutazott, vi És aztán sz minden, a házában is.

Voltaképe dani, ki hó most már májánál, de vagy Elem a fiuk volta nagyon meg hatott nap, ne töltöttek gyönyörködt igaz testvér is egymás

Bénike mióta állap Most már érdemes leg nagymama háláját az mert tudta saját nagy elhagyott á mekül a k nemes bár hogy olyan sok egybe sem volt szolt:

lelkü fiu; de Bénike most már tudja, hogy az mégsem igazi testvére, csak barátja, kinek egész életére hálával tartozik. Most itt vagyok én, van nagyanja, de életem Isten kezében, sok esztendőre nem számíthatok. Azt szeretném, ha te volnál mellette.

Másnap nagy bucsuzás volt. Eröss ur elutazott, vissza a tengerentuli országba. És aztán szépen kerékvágásba zökent minden, a kastélyban is, a Bénikéék házában is.

Voltaképen nehéz lett volna megmondani, ki hol volt otthon. Mert Bénike most már ott lakott ugyan a nagymamájánál, de vagy ő volt a kastélyban, vagy Elemér volt náluk. De nemcsak a fiuk voltak úgy. A két nagymama is nagyon megszerette egymást és nem mulhatott nap, hogy hosszú kedélyes órákat ne töltöttek volna egymással. Együtt gyönyörködtek abban, hogy unokáik mily igaz testvéri szeretettel viseltetnek most is egymáshoz.

Bénike ugyancsak nagyot változott, mióta állapota is oly nagyot fordult. Most már az volt a fő-iparkodása, hogy érdemes legyen Elemér barátságára, a nagymama szeretetére és bebizonyítsa háláját az Elemér nagymamájának is; mert tudta most már, megmagyarázta saját nagymamája is, hogy mikor oly elhagyott árva sorsban került kicsi gyermekül a kastélyba, mégis csak az öreg nemes bárónénak köszönhetette igazán, hogy olyan pompás dolga lett. És még sok egyebet belátott, úgy hogy akkor sem volt kifogása, mikor a nevelő így szólt:

— No, most jócskán vesztettünk időt, amíg ezek a dolgok történtek; ugyan-csak pihent a tanulás! Holnap újra kezdjük.

Megkezdtek és folyt aztán a lecke jó kedvvel kitünően.

Hetek multak, de nem éppen nagyon nagy számmal, mikor Bénike észre vette, hogy nagymamája a szokottnál is vidámabb. Az volt ő is csakhamar és szaladt a hírrel Elemérhez.

— Haza jön édes apám . . . végkép . . . itt marad. Eladta ottani birtokát, itt lesz ezután mindig velünk!

Meg is érkezett nem sokára és ott maradt s most már nem volt semmi boru az egymást szerető két család egén. Vidáman, elégedetten éltek napjaikat.

Elemér és Bénike még több évig maradtak otthon, mert az öregek úgy gondoskodtak, hogy együtt tanulhassanak. Mikor aztán fölserdültek, ugyanegy városba mentek felső-iskolába. És mikor végre egészen fel is nőttek, válniok kellett ugyan, de hű barátságuk nem mult el. Elemér vissza tért kastélyába és ott most már mint gazda uralkodik. Bénike, vitézi hajlamait követve, katona lett és mint délczeg huszártiszt sokszor ellátogat barátjához, azaz testvéréhez. Mert most is testvéreknek tekintik egymást. Azt hiszem, a hajdani garázda kis Bénikéből nem sokára ezredes, aztán generális lesz, nem kisebb úr Elemér bárónál, aki most is, csak úgy mint hajdan, annak örül legjobban, ha testvére, barátja vele legalább is egyformán jó sorsban van. És tudja, hogy hivebb

barátja nincs, mint akit maga szerzett,
maga váltott magának hajdan, gyer-
mekkorában, szive nemes jóságával.

A BUDAPESTI NÉPLIGETBEN.

MULTKOR, szép sugaras napon,
Ott jártam a népligetben.
Sok csulán és bolondságon
Akadt meg a tekintetem.

Ott a körben forgó bálvány,
Tudós-kutya, vadász nyuszi;
Meg egymással dulakodva:
Hüvelyk Matyi s Vitéz Gyuszi.

Baba-színház, gyors fotográf.
Lövész-sátor, Barokáldi,
(Tudni illik ez a czirkusz) —
Ki tudná mind elszámolni?

Száraz földön ringó hajó,
Légi vasut, panoráma.

Óriás hölgy, törpe
vitéz...
Dehogy érem végít
máma!

Meg amott a kigyó-
ember!..
Olyan hajlós keze-
lába,
Csak ugy göngyölíti
szépen
Maga köré karikába.

Bal kezében kisköny-
vet tart,
Jobb kezében virág-
szálat —
Ahányan ott néze-
gettük,
Mind elfogta a csu-
dálát.

Mikor dolgát elvégezte,
Képét körül árulgatta,
Én is vettem egyet — hiszen
Csak egy piczuláért hagyta.

Megrettem, és Forgó bácsit
Meggérem, hogy metszetné ki,
Sok olvasó-kicsi társam
Szintén mosolyogjon néki.

Nyilván fog akadni néhány
Aki látta s felismeri.
Ezzel vagyok szeretettel
Igaz hive

Kardos Feri.

A VERSENYFUTAS.

— Beszélyke, képpel a czimlapon. —

ERMÉSZETES, hogy Puncsi is
benne volt a játékban. Nem-
csak benne volt, hanem tulaj-
donképen ő volt a főszereplő,
még pedig nem is egészen néma szereplő;
mert ha nem értette is egészen világosan,
miről van szó, néha-néha mégis bele
szólt, már persze a maga nyelvén, ugatás-
sal, kaffogással. Meglehet, hogy tudta is,
hogy éppen ő róla van szó, de hát Róz-
sika és Emilke nem értették az ő be-
szédjét.

Most is ott állt Puncsi a kerítés
mellett és csóválta a csonka farkát,
mialatt Rózsika és Emilke a kerítésre
fölmászva, ott tanakodtak a nehéz kér-
désről.

Hogy nehéz kérdés volt s még a
legtudósabb bölcsét is megakaszthatta
volna, azt mindjárt be fogjátok látni.

Mert ugy volt az, hogy Rózsikáék
eddig szomszédok voltak Emilkéékkel,
még pedig jó szomszédok. Nemesak az
öregesek voltak jó barátságban egymás-
sal, hanem a gyerekek is, akik összesen
öten voltak: Rózsika és két kis öcsse
az egyik házban, s Emilke és az ő kis

öcsse a m
együtt tan
pajkoskodt
tak egymás
gatták egy
éppen egy
nyáján egy
ves, őszinte
család közt

Amde s
sors megza
potot. Meg
dult a dolg
leinek át k
harmadik
vett. És ma
asztán bucs

Nagyon
kek, mert
egymást m
nak együtt
változtatha
hették egy
barátságot
nak egymá
sabbat ner
bele is ny
csak egy
legtisztább
elintézni, p
ajdolog.

Az a m
hogy hát a

Puncsi a
vagy két k
éknak és

is, hogy
gazdája vo
már nem
Rózsikáékk
nél, mert l
lehet. Rózs
szul aludt
mi legyen
szégyen n
háromszor
gondolatra

össe a másikban. Együtt játszottak, együtt tanulgattak, néha bizony együtt pajkoskodtak is, és egészen otthon voltak egymásnak a házában. Nem is hivatottak egymást ozzonnára, hanem ahol éppen együtt voltak, ott kaptak mindnyájan egyformán ozzonnát. Igazi kedves, őszinte jóbarátság uralkodott a két család közt.

Amde sokszor megesik az, hogy a sors megzavarja az ilyen kellemes állapotot. Megzavarta itt is. Mert úgy fordult a dolgok sorja, hogy Rózsika szüleinek át kellett költözni jó messzire a harmadik faluba, hol az apa jószágot vett. És már csak néhány nap volt hátra, aztán bucsuzni kell.

Nagyon elszomorodtak ezen a gyerekek, mert így most már nem fogják egymást mindennap láthatni, nem fognak együtt játszhatni. De hát ők nem változtathattak a bajon, csak azt ígérték egymásnak, hogy megőrzik a hűbarátságot és amikor csak lehet, eljárnak egymáshoz látogatóba. Mivel okosabbat nem tehettek volna, hát ekképen bele is nyugodtak a kényszerű sorsba; csak egy nagy kérdés volt, amelyet a legtisztább barátság mellett sem tudtak elintézni, pedig most már körmükre égett a kérdés.

Az a nagy kérdés pedig az volt: hogy hát a Puncsi kié lesz?

Puncsi az ő hűséges játszótársuk volt vagy két hónap óta, még pedig Rózsikának és Emilkeknak egyformán. Illett is, hogy úgy legyen, mert egyformán gazdája volt mindegyikök. Ezentúl pedig már nem lehet így. Vagy mennie köll Rózsikáékkal, vagy maradnia Emilkééknél, mert hát két helyen egyszerre nem lehet. Rózsika már három éjjelen rosszul aludt a nagy fejtöréstől, hogy hát mi legyen a Puncsival? Emilke pedig, szegény nem szegény, de bizony már háromszor sirva fakadt titokban arra a gondolatra, hogy végre is úgy fordulhat

a dolog, hogy meg kell válnia Puncsitol is.

Könnyen el lehetett volna intézni a dolgot, ha Puncsi csak a legcsekélyebb jelecskével elárulja, melyiköket szereti jobban. De Puncsi ezt a világerért sem tette. Bizonyos vagyok benne, hogy csupa merő háladatosságból nem tette, mert tudta, hogy mindnyájan egyformán szeretik őt, tehát úgy illik, hogy ő is egyformán szeresse mind az öt kis gazdáját, akik egyforma gondossággal fogták pártját, mikor ő szegény elhagyott, hajléktalan pára volt. Mert az volt ő vagy két hónappal ezelőtt. Kíéhezve, elcsigázva hevert ott a kert alatt, mikor rá találtak és magukkal hívták és jó kezeccsal megtraktálták. Honnan került oda, nem tudhatták, Puncsi sem mondhatta meg; csak azt bizonyíthatta be, hogy háladatos tud lenni. Mert a világerért sem ment volna odább erről a jó helyről, ahol öten is gondoskodtak róla. Mindig ott volt a gyerekek közt, velök játszott, kergetőzött és nagyon hasznos, ügyes pajtás volt mindenféle játéknál. Estére hol az egyik, hol a másik udvarban tért nyugalomra és mind ez ideig teljesen rendben volt a dolga, senki sem gondolt arra, hogy Puncsi voltaképpen kié? De most már aztán itt volt a nehéz kérdés, el kellett dönteni. Ez pedig sehogysem sikerült. Mert a legőszintébb barátságuk mellett sem tudtak meg egyezni, melyikök tartsa meg Puncsit, kinek van több joga hozzá.

Most, hogy Rózsika és Emilke ott kapaszkodtak a kerítés tetején, testvéreik pedig Puncsival lent álldogáltak, megint csak erről folyt a vita.

— Hiába vitatkozunk, soha sem fogunk megegyezni, szólt végre Rózsika. De én az éjjel gondoltam valamit, hogyan döntsük el.

— Halljuk! Mit eszeltél ki?

— Azt, hogy döntsük el versenytáccsal. Már persze csak mi ketten, én

meg te. Emilke. Aki győz, azé lesz Puncsi.

Ez a terv annyira meglepte Emilkét, hogy egészen elámult a Rózsika okosságán. De aztán mégis kétségei támadtak.

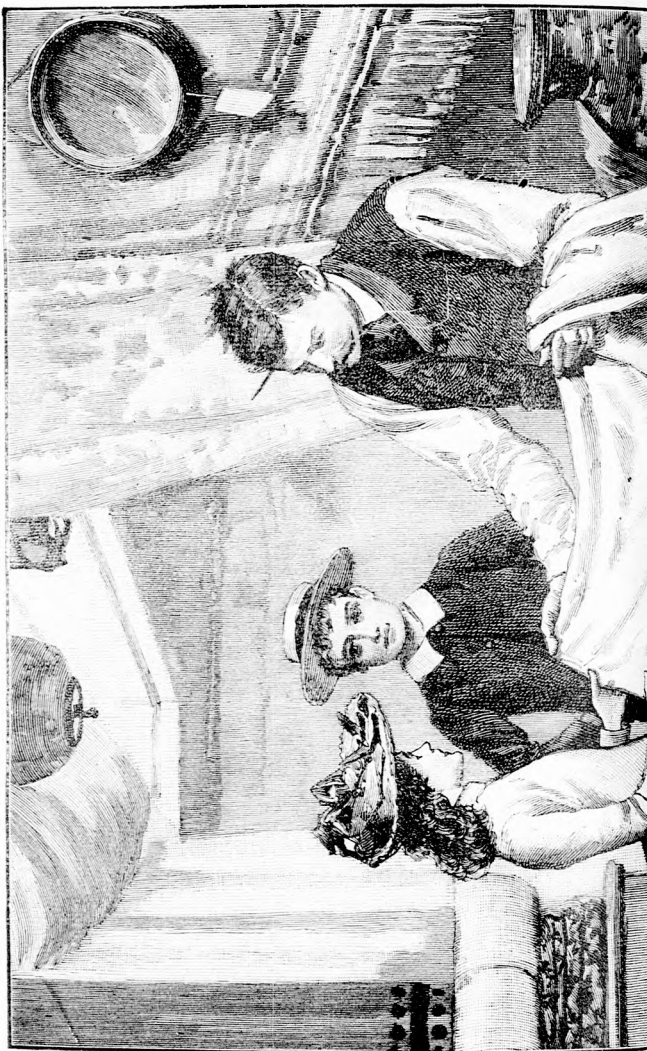
— Hm! Az nem lehet, mert nem volna igazságos. Te sokkal nagyobb vagy nálamnál, jobban tudsz futni, előre is bizonyos, hogy te nyernéd meg.

— Azon segíthetünk, feléle Rózsika. Nem olyan közönséges versenyfutást rendezünk, hanem úgy, hogy igazságos legyen. En nagyobb és erősebb vagyok, az igaz, de hát kiegyenlítjük. A kis kocsikáinkkal fogunk versenyt futni. Én húzom az egyiket, te a másikat. A te kocsidba beleül a te öcsikéd, az enyémbé az én két öcsém, akik nagyobbak is, ketten lesznek, tehát én még egyszer akkora terhet fogok húzni, mint te. Már pedig én nem vagyok még egyszer olyan nagy és erős, mint te.

Emilke megint csak bámulta Rózsikának a nagy okosságát és máskor bizony esze ágába sem jutott volna, hogy ne találja egészen jónak a tervet. De hát most nagyon fontos volt a kérdés, ezen fordul meg, hogy Puncsit megtarthatja-e vagy sem? Így tehát nem mondta rá mindjárt, hogy jól van.

De ha ő nem mondta, a kicsinyek, akik lent hallgatóztak, annál inkább rámondták. Persze, mert nekik így legálább kijut egy kis multság. Hogy

Puncsi hová kerüljön, ahhoz ugyanis hiába szóltak hozzá. Rózsika és Emilke mindig azt mondták, hogy nekik még nincs szavuk, engedelmeskedni tartoznak az

öregbeknek. Meg is tették, nem is jártak rosszul vele. De most aztán kilátásuk van, hogy kocsikázni fognak. Benne lesznek a játékban minden fáradság nélkül.

— Jaj de okos tervet gondoltál ki, Rózsika!

— Így nagyon jó lesz! Mi ráállunk!

magára Puncsira biznók, kivel akar lenni?

— No persze! Tudná is ő azt megmondani!

— Megmondani nem, de megmutatni tudja, kit szeret jobban. Ugy-e Puncsi, ugy-e kutyácskám? Engem szeretsz te jobban.

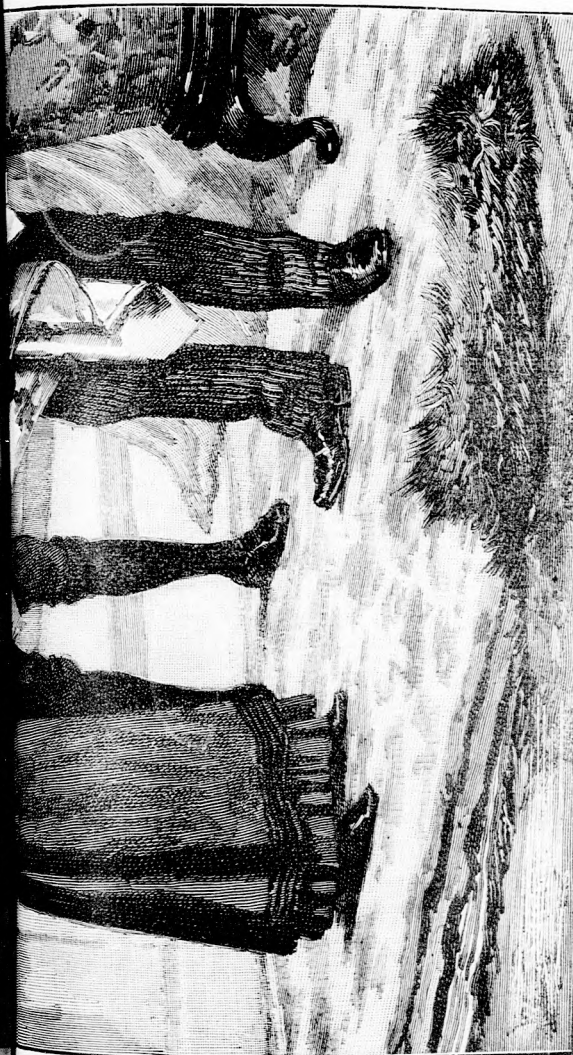
A kutya, mikor Emilke a nevére hívta és hízelt szót, barátságosan simult oda hozzá és nyilvánvalóképpen mutatta, hogy igazán nagyon szereti Emilkét. Csakhogy Rózsika megazonnal így szólt:

— Puncsi! Hát igazán nem engem szeretnél jobban? No, jöjj ide föl és mondd meg!

Mihelyt Rózsika szólította, mindjárt hozzája fordult Puncsi és szeretett volna fölmászni a falra; mivel pedig azt nem tudta megtenni, nyugtalankodott és fájdalmasan vinnyogott. Akárki is láthatta, hogy most meg oda kívánczik Rózsikához.

— No, már ezt így el nem döntjük, mondá Emilke. Belátom, hogy nincs más hátra, mint versenyt futni. Hozzuk elő a kocsikat!

Rózsikának is, Emilkének is volt afféle játék-kocsikája, egészen egyforma. Előhúzták a szinből. Az igazat megvallva, egyikök sem tette egészen jó kedvvel. Emilke szepegett kissé, hogy ha könnyebb lesz is az ő kocsikája, még sem fogja győzni a versenyt. És Rózsika is ugyan-ezt hitte s éppen azért nem volt most már egészen nyugodt. Mert titkon va-

EGYÜTT VÁSÁROLGATTAK . . . (Lásd a 372. lapon.)

— Persze, ti ráálltok, mert semmi fáradságtokba sem kerül, szólt Emilke tétovázva. De nekem meg köll gondolnom a dolgot, bele nem vesztek-é? Hátha

könnyebb lesz is az ő kocsikája, még sem fogja győzni a versenyt. És Rózsika is ugyan-ezt hitte s éppen azért nem volt most már egészen nyugodt. Mert titkon va-

lami kis lelkifurdalást érzett, hogy talán mégsem egészen igazságos ez a verseny, mert ő még kettős teherrel is alighanem nagyon fölötte van Emilkének. Annyi mintha már előre is megcsalta volna. Amde másképp nem biztosíthatja magának Puncsit. Tehát ennek meg köll lenni.

A kicsinyeknek nem volt semmi efféle aggodásuk. Szaporán fölkapaszzkodtak a kocsikra.

— Indulhatunk! Menjünk!

— Nem addig van a! Előbb azt is meg kell határozni, hol lesz a célpont? szölt Emilke.

— Hja, az nem lehet egészen közel, felelé Rózsika. Legalább is a kis erdőig kell futni.

Az jó messzecke volt ugyan, de Emilke belé egyezett. Sokszor játszottak ott, szerette is azt a helyet.

Megindultak nagy vígsággal, kacagással. Nagyot nézett rajtok mindenki aki látta.

Eleve, az indulásnál, Rózsika volt előnyben. Hosszabbakat tudott lépni, gyorsabban futott előre. Apró testvérei vígan is kiáltoztak hátra:

— Hiába minden, Emilke! Mienk lesz Puncsi!

Puncsi maga is ott versenyzett velök, csak hogy ő nem huzott kocsit, hát legjobban futhatott. Mikor kiértek a szabadba s már látták az erdőcskét, egyszerre csak Puncsi még sebesebben iramodott neki és meg sem állt az erdőig, ahol egy öreges ember várni látszott.

Rózsika ért oda először, de mindjárt utána Emilke is.

— Én érkeztem ide elsőnek, enyém a kutyácska!

Emilke éppen el akarta busolni magát, mikor az idegen ember megszöalt:

— Hogy az a kutyácska maguké valakié? Szó sincs róla. Ez az én kutyám. Jó, hogy rátaláltam.

Ekkor vették észre, hogy már rá is kötött a kutya nyakára egy hosszú pórázt,

a kutya pedig nem huzakodott, sőt nagy örvendezéssel ugrált az idegen körül.

— Micsoda? szölt Rózsika. Már hogy volna a magáé? Ez a mi Puncsint!

— Nem Puncsi annak a neve, hanem Sajó. Vagy két hónappal ezelőtt tévedt el mellőlem, mikor ezen a tájon jártam. Nem is hittem, hogy valaha rátaláljak kedves jószágomra. És most már azt szeretném tudni, hogy jutottak hozzá és mit csináltak most?

Rózsika és Emilke elmondtak mindent. Az idegen pedig nevetve felelé:

— Értem. De nem segíhetek rajta, mert biz' én elviszem a kutyácskát. Elmentem volna innen nélküle is, nem tudtam, hogy itt van, megtarthatták volna. Maguknak tulajdonítsák. Egyikök sem tudott áldozatot hozni a másiknak, inkább versengtek s éppen ezzel juttatták vissza hozzám. Most már egyiköké sem lesz.

S az idegen elment Puncsival, azaz Sajóval; Rózsika és Emilke pedig elbulsultan tértek haza.

KÉT TESTVÉRPÁR.

(Két képpel.)

— PIROSKA, viseld gondját Lolikának, amíg oda járok. Nagyon szép idő van, akár ki is sétálhattok.

— Bizd csak rám mamácska! Majd elmulatatom én.

Ezt bátran reá is bizhatta a mama, mert Lolikát nem volt nehéz elmulatatni. Olyan kedves, szelid kis leányka volt, hogy mindenki örömet dédelgette. Már akkor igen nagy bajának köllött lenni, ha egy kicsit sírdogált. Tudta ezt a mama, de tudta Piroška is, azért hát készséggel vállalkozott rá, hogy gondját viseli testvérkéjének.

Nagyon jól el is telt az idő. Eleinte a szobában játszadoztak sokféle szép játékszereikkel.

— Majd később sétálunk ki, mondá Piroška. Most nem volna érdemes, mer

ozson
Majd
Eb
egyezo
ozson
pen
nánál
kökne
kimér
kának
Mil
Pirošk
sétáln
éppen
nagyo
felhő

Me
is val
piczik
váltak
lépette
rábba
baesck
kertbe
a kis
zöre.
dolt v

ozsonnára ugyis vissza kellene térni. Majd ozsonna után.

Ebbe Lolika nagy készséggel belé egyezett, már csak azért is, mert a jó ozsonnának ő is barátja volt. Igen szépen békességben megvoltak az ozsonnánál is, mert bőven jutott mindegyiknek minden jóbul, a mama gondosan kimérte a porciót Piroskának is, Lolikának is.

Mikor már kedvökre megcsesemegéztek, Piroskának magának is nagy kedve volt sétálni. Gyönyörű nyári idő volt akkor, éppen sétára való. A nap már nem tüzött nagyon forrón s el is bujt egy-egy kis felhő mögé.

— No most induljunk, Lolika.

Meg is indultak jókedvűen, ha nem is valami nagyon gyorsan. Mert hát a piczike Lolikának még igen kurtácskák voltak a lábacskái, nagyon csöppecskét lépett egyszerre. No de annál szaporábban rakosgatta ezeket az apró lábacskáit és végre mégis eljutottak a kertbe, annak is a legtulsó végére, ahol a kis ajtó nyílt, ki a szabadba, a mezőre. Mikor idáig jutottak, Piroska gondolt valamit.

— Tulajdonképen nagyon unalmas az, hogy csak itt a kertben sétálgatunk. Ott kint sokkal kellemesebb. Kimegyünk a mezőre, ugy-e Lolika?

Az igazat megvallva, Lolika tökéletesen meg volt elégedve itt a kertben is. Neki már az is nagyon nagynak tetszett. De ha Piroska azt mondja, hogy ott kint a mezőn még szebb, hát persze hogy oda kell menni. Mindjárt mentek is.

— A mama nem mondta, hol sétáljunk, gondolá Piroska. Szabad itt is, jól tudom.

Nem is tévedett. Persze hogy szabad volt, nem érhetett ott semmi baj. El is sétáltak nagy messzeségre, már legalább Lolikának nagyon nagyra. Csak az a kis baj esett meg, hogy mikor már olyan nagyon messze voltak, Lolika apró lábacskái végre felmondták a szolgálatot.

— Oh most leülünk, ugy-e? mordá. Nagyon elfáradtam.

— Dehogy ülünk. Most már haza megyünk. Későre jár az idő.

— De én nem tudok menni, ugy fájnak a lábaim.

— No persze! Csak jőjj szaporán!

De Lolika nem ment. Igazán nagyon elfáradt. Leült a fübe és nem akart mozdulni. Piroska eleinte türelmetlenkedett, aztán mérgesen pattogott, amire meg Lolika sirva fakadt.

— Eh, milyen alkalmatlan portéka! haragoskodott Piroska. Most én itt álldógaljak mellette!

Észre sem vette mérgelődésében, hogy ezalatt oda érkezett valaki, még pedig Zsuzsika, akinek nagy kosár volt a hátán. A kosárban pedig kicsi testvérkéjét, Juczikát czipelte.

— Mi baja van a kedves Lolika kisaszonynak? kérdé.

— Oh, annyi a bajom vele! Jajgat, hogy fáradt. No, hiszen tudhatod, milyen boszuságot okoz az ilyen kicsike; látom, neked is van bajod a kis testvérkéddel.

— Bajom? Már ugyan mi bajom volna?

— Hiszen látom, hogy a hátadon czipeled.

— Természetesen. Csak nem fáraszthatom agyon szegénykét. Kint voltunk az édes apánknál az erdőn s kivettem Juczikát is, most meg haza is vizem. Azzal nincs még semmi baj.

Piroska megszegyenülten nézett Zsuzsikára. Nagyon jól érezte.

mennyivel fölötte áll ez a szegényes ruhás, mezitlábás parasztleányka, aki jószívvel nagy fáradságra vállalkozik kis testvérkéjeért; míg ő megsokalta sétájának egy kis megzavarását is. Mindjárt másképp kezdett is gondolkodni.

— No hiszen... nem mondom... nekem sincs éppen bajom Lolikával... mindjárt jó lesz minden, csak egy kicsit pihenünk.

És leült Lolika mellé, aki a nyájas szóra azonnal megvigasztalódott.

Mire a mezőn már előbb szedett virágokat bokrétába kötözték, Lolika megpihent és maga mondta, hogy most már szeretne haza menni.

— Ha azt kívánná, hogy ölben vigyem haza, azt is meg köllene tennem, kivált mikor magam csaltam ki ily messzire, gondolá Piroska. Még akkor sem tennék annyit, mint Zsuzsika, pedig ő ezt csekély testvéri szolgálatnak tartja. Én pedig már egy kis türelmet is sokaltam.

De nem is történt ez többször, mindig eszébe jutott, hogy legalább is olyan jó testvérnek illik lennie, mint az a szegény Zsuzsika.

CZICZA-CSALÁD.

NÉGY kölyke lett a Minkának —

*A padláson lettem;
Felkaptam az ölembe mind,
S szobámba czipeltem.*

*Egyik fehér, másik sárga,
A harmadik tarka,
A negyedik, amint illik,
Igazi czirmoska.*

*Viszem őket óvatosan,
Tartom a karomban;
Kérlelő miákolással
Az anyjuk nyomomban.*

*Dehogy bántom fiacskáid!
Igy biztatom Minkát;
Viszem őket, s veled együtt
Apolgatom inkább.*

*A hidegből a melegbe,
Padlásról szobámba;
Hozok neked jó vacsorát
Futok a konyhánkba!*

*Adok neked langyra hűtött,
Jó rántott leveskét,
Te meg aztán fiaidnak
Adj meleg tejecskét.*

EGYSZERÜ MEGOLDAS.

(Három képpel.)

TARKABARKA rendetlenség uralkodott abban a kis szobában, mely a Klári szobácskája volt. Nem mintha ő maga ép-

pen nagyon rendetlen leányka lett volna; már ezt a mama sem igen engedte volna meg; de hát igazán nagyon is sok volt ott a jóból. Maga Klárrika is megsokalta.

— Nem is tudom, melyiket vegyem elő a játékhöz, anyi van. De már azt sem tudom, melyiknek mi a neve... hogy is tudhatnám, mikor éppen kilencz bábum van... némelyikkel már van két hete, hogy nem játszottam. Talán unatkoznak és haragusznak is szegénykéik.

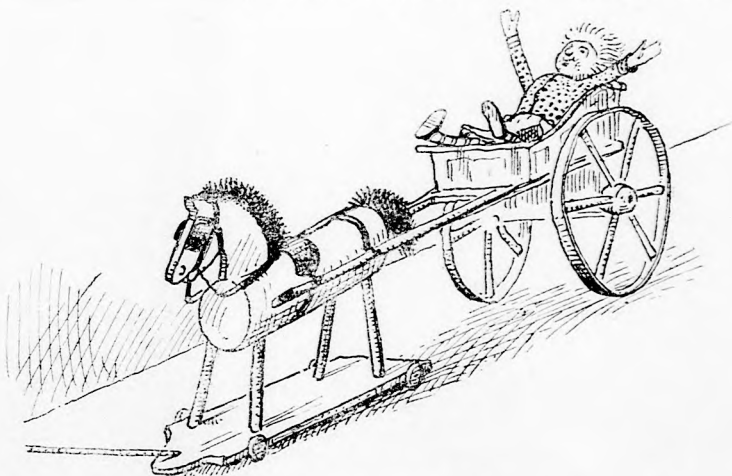
Nem tudom, csakugyan unatkoztak és haragudtak-e, de bizvást megtehették

volna. Mert csakugyan volt köztök olyan, melyre hetekig nem került rá a sor. Amott a sarokban a kis asztalkán már vagy tíz napja ült mozdulatlanul a kis Vicza, szépen felöltözve, a babaháznak neki támaszkodva, mellette a nagy tarka lapda. Azt biz' én magam is megunnám, ha tíz napig köllene így koporognom. Tökéletesen elhiszem tehát, ha valaki azt mondja, hogy a Klárrika játékszerei elégedetlenek voltak.

— Mi haszna vagyok szépen felöltözve! zugolódott a Vicza, ha nem visz sétára, sem látogatóba.

— Hát én mit mondjak! panaszkodott egy hang az ágy alól. Minap, van bizony két hete, beültetett ide a kocsiba, hogy, majd megkocsikáztat. De alig fogott bele megpillantotta azt a legislegujabb bábuját, melynek prémes a bundája s azt mondta, hogy most tél idején inkább illik azt sétáltatni. Engem betölt ide lovas-tul, hintóstul az ágy alá. Hiába sopánkodom, nem kerül rám többé a sor, csak az egerek táncolnak körülöttem.

— Hát én? szólt a labda. Én is vagyok olyan labda, mint az a másik, akit nem

rég kapott. De már oly rég heverek itt, hogy talán a moly is belém esett.

Már hogy Klárrika hallotta-e mind ezt a panaszt, nem tudom; de amint most

szétnézett szobácskájában, igazán mintha hallotta és értette volna.

— Ezzel már rég nem játszottam, ezzel sem, meg ezzel sem. De hát én nem tehetek róla, mikor annyi kedves jó nénikém és bácsikám van és mind oly nagyon szeret, mind hozogat szebbnél szebb új babát, labdát. Pedig mamácska váltig mondogatja nekik, hogy van már elég, nem is szoktam összetörni a játék-szeremet. Igazán nem tehetek róla, ha már nagyon is sok. Nem tudok segíteni a bajon.

De amint ezt gondolta, hirtelen eszébe jutott valami.

— Azaz ... tulajdonképen mégis lehetne segíteni rajta. Minap is beszéltek egy kis leányról, akinek nincs bábuja s én még csodálkoztam és nevettem, hogyan lehet az. És a mama kissé megpöngatott s azt mondta, hogy van ám sok szegény gyermek, akinek nem jut játékszerre. No, innen jutna akár tíznek is, és még akkor is éppen elég maradna nekem magamnak. Hm! Meg is kérdezem én a mamától, nem segíthetné-ek azokon a szegényeken, akiknek nincs.

Szaladt a mamához és elmondta, milyen baja van és milyen módon tudna rajta segíteni. És a mama nyájasan meg-simogatta.

— Jót gondoltál, kicsikém. Tedd is meg. Majd én megmondom, kinek juttass a fölöslegedből. Csak válogasd ki, mit akarsz elajándékozni.

Ez a kiválogatás nem volt könnyű feladat, mert mikor válásra került a sor, mindegyiktől fájty kicsit megválnia. De végre mégis kiválogatta a legrégebbi vagy legkevésbébbé kedves darabokat, magának csak annyit tartva meg, amennyi éppen elég. A jó mama pedig megnevezett aztán egész sor szegény gyermeket, akiknek örömet szerezhet az ajándékkal. Nem is halogatta Klárika, hanem felöl-

tözött, ölbe kapott három bábút és megindult az ajándékozó utra.

Csakugyan nagy volt az öröm mindenütt, ahova ellátogatott mamájával a szegények hajlékába. De mégis, mikor haza tért, olyanformát gondolt, hogy ő maga örül legjobban, mivelhogy a fölöslegével annyi örömet okozhatott.

— Lám, milyen egyszerű volt a nehéz kérdés megoldása! Most már nem hever haszontalanul egyik sem, s ami nekem fölösleges lom volt, most másnak kedves öröm tárgya. Így teszek majd ezentul is, ha megesik, hogy sok lesz a jóbul.

Lapunk mai számához mellékelve van az Eggenberger-féle könyvkereskedésnek jeles ifjúsági iratok jegyzéke. Ajánljuk azt a t. szülőknek, kik kicsinyeik számára szép és tanulságos karácsonyi ajándékot szántak, szives figyelmébe.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

GYORSAN haladó idővel, mely elvezet a folyó év végéhez, a „KIS LAP“ is eljut most folyó kötetének a befejezéséhez. A **negyvenegyedik** kötet már ez, mely oda sorakozik elődei hosszú sorához, immár a harmadik évtizedben téve tanúságot egy jól megkezdett munka ritka sikeréről. Olyan sikerről, melynek legékesebben szóló bizonyossága az, hogy a nyomon, melyet a „KIS LAP“ tört és nyitott meg, azóta egész hosszú sora próbálkozik a hasonló vállalkozásoknak. Próbálkozik, de a nélkül, hogy a megtört nyomon mégis nyomába tudna lépni a „KIS LAP“-nak, mely folytonosan haladva, izmosodva, évről évre tökéletesedik és a magyar gyermekvilágnak ma már nélkülözhetetlen barátja, mulattatója és játszva oktatója.

Több mint két évtizedre terjedő pályafutása alatt a „KIS LAP“ oly mély gyökeret vert a magyar ifjúsági irodalomnak azelőtt parlag mezején, hogy mai nap már fölösleges arról szólni, milyen hivatást tölt be. Nincs az országnak olyan része, ahol nemcsak a mai gyermekvilág, hanem immár komoly hivatásnak élő felnőtt férfiak, gondos családanyák örömmel ne emlékezzenek meg **Forgó bácsiról**, aki nekik is kedves szórakoztatójuk volt, serkentőjük a jóra, nemesre, hazafias érzésre, műveltségre. S bizonyos azok, akik egykor annyi élvezetet, tanulságot nyertek a „KIS LAP“-ban, azok ma legbuzgóbb barátai, terjesztői, mert örömiük telik benne, ha a mai gyermekvilág is részesévé válik annak a nemes élvezetnek, melyet a gondosan, kipróbált módon szerkesztett gyermekujtság nyújt kis olvasóknak s tudják, hogy **Forgó bácsit** annyi év laudatlan munkája csak mindinkább megerősítette buzgó igyekezetében.

Az új évben, mely felénk közeledik, csak fokozott kedvvel fogja **Forgó bácsi** folytatni a magyar gyermekvilágnak szentelt munkásságát, nem kétkedve, hogy fokozott pártfogásra is talál a szülőknél, kis olvasóknál egyaránt. Nem folyamodik nagyhangzú ígéretekhez, mert ugysis tudja mindenütt, mit nyújt: hosszú múltja kezeskedik a jövőről. Halad tovább a biztos jó úton, melyen eddig a magyar gyermekvilágot vezette. Az új kötetben, mely a „KIS LAP“-nak immár **negyvenkettedik** kötete lesz, két hosszabb elbeszélés fog kezdődni, művészi rajzokkal. Az egyik „**Roszcson** **Ferke kalandjai szárazon és vizen**“ címmel, a másik pedig egy érdekes elbeszélés a „**Sastoll**“ és „**Ezüst barlang**“ írójától; ezzel együtt minden szám közölni fog, mint eddig, **kisebb beszélyeket**, szintén gyakran rajzokkal, ismeretterjesztő cikkeket, **tréfás meséket és komoly példázatokot** s szintén minden számban élénk, elszavalásra alkalmas **verseket**. A rajzok gazdagságára és művészi voltára, mint eddig, ezután is kiváló gond lesz. Fejtörő **rejtvények**, **jótekonysági** rovat, a kis olvasókkal való sürű érintkezést fentartó **Forgó bácsi postája** változatlanul maradnak az eddigi jó beosztásban.

Miként évek hosszú során át, most is abban a biztos hitben szolítom sorakozásra kis híveimet, hogy a jövő évi új kötetnél megszorodva leszünk ismét együtt. Aki eddig híve volt a „KIS LAP“-nak, bizonyos még új híveket is toboroz maga mellé. A régiéket és újakat egyformán szeretettel öleli magához

Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala kéri a t. előfizetőket, hogy megrendelésüket mielőbb szíveskedjenek megújítani, nehogy a lap szétküldése fennakadást szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legcélszerűbb a posta-utalvány használata, a „KIS LAP“ kiadóhivatalához (Budapest, IV. Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendő.

A „Kis Lap“ kiadóhivatala.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességü ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Perkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálója.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandi fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meghozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté: Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetü képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, szinnü és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte: *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból: Pulszky Ágost. Egy könyvomatuzimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, arany szegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyvomatuzimképpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy körajzzal 1 frt 70 kr.

A „KIS LAP” némely évfolyamainak számos szép képpel diszesített kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

A most megjelent 40-ik kötet díszes vászonkötésben 3 frt.

Schmid Kristóf általános elterjedt ifjusági iratai:

A pirostojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsató.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl
Tannenburgi Róza.	melletti kápolna.
Eustachius.	Jozafát királyfi.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A piros és fehér rózsák.
A jó Örzse.	A vadon virágai. —
A báránka.	Lajos.
Paulina.	Schmid Kristóf élet- rajza. — Színjátékok.

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta: dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve 2 frt 50 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá: dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet vesztelyei. A francia Akadémia által koszorozott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította: Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta: a Jókendvü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte: *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.